

Охоронниця

КУПИТИ

Ганна Брукс радше нагадує няньку із садочка. І геть не схожа на людину, яка здатна вбити штопором. Чи кульковою ручкою або серветкою. Насправді ж вона — агентка з охорони високоповажних осіб (якщо простіше, особиста охоронниця). Її найняли захищати кінозірку Джека Степлтона від переслідувачки середніх літ, яка розводить коргі.

Джека Степлтона знають усі. Папараці ловлять його на пляжах по всьому світові. Чоловік також відомий тим, що він, виходячи з води в обтислих шортах, виблискує, наче давньоримський бог. Та, переживши сімейну трагедію, актор зникає з радарів і більше не з'являється на публіці. Щоб допомогти хворій матері, Джек повертається на сімейне ранчо в Техас. Проте є одна заковика: він не хоче, щоб рідні дізналися про переслідувачку й охоронницю. Тож Ганні — проти власної волі й здорового глузду — доводиться вдавати із себе дівчину Джека. Хоча її колишній запевняє, що ніхто в це не повірить.

Ганні важко це збагнути, та що більше часу вона проводить із Джеком, то сильніше вживається в роль. Їй легко захищати чоловіка, але що робити із серцем, яке давно не знало любові? Що ж, це буде найскладнішим завданням.

Останнім бажанням моєї матері було, щоб я взяла відпустку.

— Просто зроби це, гаразд? — попросила вона, заправляючи пасмо волосся мені за вухо. — Забронюй подорож і поїдь. Як усі нормальні люди.

Я не була у відпустці вісім років.

— Гаразд, — відповіла я так, як часто відповідають хворій матері, обіцяючи щось не надто важливе. А після того, наче ми уклали угоду, додала: — Я візьму одну відпустку.

Я тоді й гадки не мала, що це її останнє бажання. Думала, що це просто нічна розмова в лікарні.

А далі раптово настала ніч після маминого похорону. Я не могла заснути, крутилася в ліжку, згадуючи ту мить: як мама дивилася мені просто в очі, стискаючи руку, ніби наша домовленість про відпустку справді життєво важлива.

Третя ранку. На стільці висить похоронний одяг. Від опівночі я марно намагалася заснути.

— Гаразд-гаразд, — сказала я невідомо до кого, лежачи в ліжку.

Потім повільно поповзла через простирадла та взяла з підлоги ноутбук. У синьому світлі екрана, з напівзаплющеними очима, швидко набрала в пошуковику: «найдешевші авіаквитки будь-куди». На одному із сайтів знайшла список прямих рейсів за сімдесят шість доларів, прокрутила сторінку, ніби граючи в рулетку, і, випадково зупинившись на Толедо, штат Огайо, натиснула «придбати».

Два квитки до Толедо. Як з'ясувалося, їх не можна повернути. Це щось на зразок романтичного туру на День святого Валентина.

Готово.

Обіцянка виконана.

Це зайняло менш ніж хвилину.

Тепер залишилося тільки змусити себе поїхати.

Заснути так і не вдалося.

О п'ятій ранку, коли заледве почало сіріти, я здалася. Стягнувши з ліжка ковдри та простирадла, почовгала до гардеробної. Скрутившись клубочком на імпровізованій постелі, нарешті заснула на підлозі в темряві.

Прокинулась аж о четвертій дня.

У паніці підхопилася й заметалася кімнатою, ніби запізнювалася на роботу. Ще й примудрилася вдаритися ногою об ліжко, намагаючись застібнути сорочку.

Проте я нікуди не запізнювалася.

Мій бос, Гленн, заборонив приходити. Ба більше, звелів не з'являтися цілий тиждень.

«Навіть не думай виходити на роботу, — сказав він. — Сиди вдома й оплакуй утрату».

Сидіти вдома? Оплакувати утрату?

І мови бути не може.

Тим паче тепер, коли я купила квитки до Толедо й мушу знайти свого хлопця, Роббі, та переконати його поїхати зі мною.

Правда ж?

Ніхто не їде до Толедо сам. І вже точно не на День святого Валентина.

У той момент це здавалося терміновим.

За інших обставин я б написала Роббі повідомлення, запропонувала зустрітися після роботи й за вечерею та напоями попросила його поїхати зі мною. Як і кожна розсудлива людина.

Можливо, то був би кращий план.

Або ж він призвів би до іншого результату.

Однак тієї миті до розсудливої людини мені було далеко.

Я людина, яка ночує в гардеробній.

Я з'явилася в офісі наприкінці робочого дня. Волосся абияк причесане, сорочка заправлена тільки наполовину, а в кишені піджака від траурного костюма досі лежала згорнута похоронна програмка зі світлиною мами в день її випускного.

Мабуть, дивно приходити на роботу наступного дня після матиного похорону.

Я перевірила: зазвичай відпустка у зв'язку зі смертю родича триває три дні, але Гленн змусив мене взяти п'ять. А ще цієї безсонної ночі я встигла дізнатися, «як продати батьківський будинок», «чим зайнятися в Толедо» (список виявився напрочуд довгим) і «як подолати безсоння».

Як не крути, мене не мало би бути в офісі.

Тому я і зволікала, стоячи біля дверей кабінету Гленна.

І саме тому випадково підслухала його розмову з Роббі про мене.

— Ганна оскаженіє, коли ти їй про це скажеш, — пролунав голос Роббі.

— Може, я змушу тебе це зробити, — відповів Гленн.

— Може, ти захочеш переглянути своє рішення.

— Немає чого переглядати.

Цього вистачило. Я штовхнула двері.

— Що тобі треба переглянути? Хто й що збирається мені розповісти? І чому це я маю оскаженіти?

Пізніше, поглянувши в дзеркало, я зрозуміла, що вони побачили, коли обернулися на мій голос: червоні очі, зім'ятий комір сорочки під лацканом піджака й розмитий сльозами вчорашній макіяж.

Страхіття. Проте Гленна так просто не налякаєш.

— Що ти тут робиш? — запитав він. — Ану геть звідси. Теплої зустрічі від нього не дочекаєшся.

Я не зрушила з місця й рішуче залишилася на порозі.

— Мені потрібно поговорити з Роббі.

— Можеш зробити це за межами офісу.

Він мав слухність. Ми з Роббі майже жили разом. Коли не працювали. А працювали ми більшість часу.

Та як я мала вчинити? Вийти й чекати на паркувальному майданчику?

— П'ять хвилин, — торгувалася я.

— Ні, — відрубав Гленн. — Іди відпочивай.

— Мені треба вибратися з дому, — пояснила я. — Треба чимось зайнятися.

Рекомендована література

Розбитий лицар

Зимові мрії. Наче сніг падаємо

Розпусні загублені хлопці. Книга 2. Темний

Ніч вогню. Книга 4.5

Голос Арчера

Підіграй мені. Місто вітрів. Книга 4

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ